

ERDEM SABİH ANILAN

HURREM MAREA IUBIRE A LUI SULEYMAN MAGNIFICUL

CORINT

CAPITOLUL II

Hurrem se ducea în fiecare noapte în odaia sultanului; murea și renăștea iar și iar în brațele lui. Se părea că acesta își găsisse refugiul și liniștea în ochii ei, pe chipul ei și în trupul ei atrăgător. Suleyman se îngrijea acum cu nerăbdare de treburile zilnice impuse de cârmuire. Convoca Divanul, schimba păreri cu vizirii, îi primea de două ori pe săptămână pe mai-marii seraiului și pe trimiși, vinerea își făcea namazul la Sfânta Sofia, uneori se ducea la exerciții cu arcul în Piața Arcașilor și urmărirea cu atenție noile construcții din Istanbul. Hurrem nu-i ieșea din minte nici măcar în clipele în care era cufundat în muncă. Uneori îl biruia nerăbdarea, întrerupea primirile și împărțirea de răsplăți sau de pământuri și alerga la ea. Această fată îi deschidea un orizont nou în viață. Dacă n-ar fi fost ea, poate că nici n-ar fi putut respira... Suleyman trecea cu vederea și făcea haz și de zvonurile ciudate, care se răspândiseră din pricină că era prea atașat de Hurrem. Nu conta cine și ce zicea, conta că el găsisse calea de a scăpa de frământările care îi împresurau sufletul. De aceea nu lua în seamă nici măcar avertizările despre Hurrem transmise pe ocolite de mama lui.

Sultana-mamă era îngrijorată că fiul ei era înlănțuit, pur și simplu, de rusoaică. Ce însușire avea fata asta, de fiul ei nu mai vedea nimic altceva în fața ochilor? Fără să vrea, în suflet i se trezea o teamă vagă față de Hurrem. Se gândea că e periculoasă.

„Sclava asta este chiar primejdioasă! Cum a biruit-o pe Gülbahar! Pare neștiutoare, dar în sufletul ei sunt cuibărite năpârce viclene. Ar pune ochii și pe locul meu. Poate că viteazul meu nu i-ar îngădui, dar cine știe?!” La început, sultana-mamă o sprjinise pe roaba ce îl făcea fericit pe fiul ei, căci ea părea cea mai potrivită dintre cadâne. Ce altceva ar fi putut face? Fiii lui Gülbahar mureau unul câte unul. Era nevoie de o altă femeie pentru ca stirpea să dăinuiască, una care să zămislească prunci și care să-l facă fericit pe Suleyman. Lui Gülbahar îi mai rămăsese un singur fiu: Mustafa... Cine știa cât o să trăiască? Gülbahar era legată și nu avea cum să scape de năpastă. Era întotdeauna periculos să fie un singur urmaș la tron. Încercările dureroase prin care trecuse dovediseră asta. Numai ea și Allah știau ce chinuri îndurase ca să-i apere viața fiului ei timp de douăzeci și șase de ani! Sultanul Selim Viteazul nu-i dăruise niciun frate lui Suleyman. Trebuia să-l apere de toate, fie și cu prețul vieții ei. Oare trebuia să-l apere și de rusoaică? Fiul ei era mulțumit de femeia asta. Părea lucru sigur că o s-o lase grea. Dar, chiar dacă făcea un copil, Hurrem trebuia să rămână concubină. N-ar putea s-o înlocuiască niciodată pe Gülbahar. Nu trebuia. Oricum, Suleyman se va plictisi de fata asta mărunță, cu trupul neîmplinit. Toate aveau un sfârșit. Când se va fi săturat de ea, sultanul avea să se întoarcă la Gülbahar și la celelalte cadâne.

Însă speranțele sultanei-mamă nu se adevereau...

Suleyman și-o ștersese din minte pe Gülbahar. Părea să fi uitat că-i zămislise copii și că era mama lui Mustafa, unicul moștenitor al tronului. Dacă s-ar fi mărginit la atât, și tot ar fi fost bine, dar nu mai voia s-o vadă nici în harem, ba chiar nici în Istanbul. Îi trimisese vorbă cerchezei: „Du-te la fiul tău!”

Gülbahar părăsise Istanbulul înlăcrimată. Nu-i rămânea nimic altceva de făcut. Cu toate că era o femeie bățăioasă, faptul că sultanul o izgonise îi rănise mândria și plecase în li-

niște, fără să zică nimic, cu sufletul însângerat, sperând că „oricum, într-o zi, o să-și dea seama că a greșit”. Odaia lui Gülbahar, cea mai mare din harem, cu trei ferestre, cu havuz de marmură și acoperită cu covoare scumpe, îi fu dată în scurtă vreme lui Hurrem, împreună cu slugile.

Când făcu asta, Suleyman nici măcar nu socoti necesar să-i ceară părerea mamei lui.

Sultana-mamă se supără pe fiul ei, dar nu o arătă. Se hotărî să acționeze prin propriile metode. Trebuia să înceapă prin a-i descifra taina acestei femei care îl făcuse pe sultan s-o alunge pe Gülbahar și să se atașeze de ea, parcă orbindu-l. Întâi făcu diferite presupuneri. Concluzia la care ajunsese în prima clipă părea logică. Trebuia să afle care era vraja puternică făcută de Hurrem. Dar cum? Își făcu puțin curaj și se hotărî s-o întrebe direct. Ceru imediat să fie chemată.

— Vino, fata mea! Şezi! Am să-ți pun niște întrebări.

Hurrem își dădu seama că nu se mai sfia la fel de mult ca în prima zi de sultana-mamă, care stătea așezată cu tot fastul pe covorul alb. Pe chip i se răspândi surâsul ei dulce, ca întotdeauna:

— Poruncește, sultană-mamă!

— Nu are rost să o iau pe ocolite. Știu că i-ai făcut o vrajă fiului meu. Sunt curioasă să aflu ce fel de vrajă e? E o vrajă anume din țara voastră?

Hurrem își mușcă buzele ca să nu râdă.

— Ce vrajă? Ce spune Înălțimea Ta?

Sultana-mamă înțelegea acum mai bine cât de dificilă era Hurrem. Răspundea ca și când habar n-ar fi avut despre vrajă și, pe deasupra, era zeflemitoare. Nu trebuia să insiste prea mult deocamdată. Schimbă subiectul:

— Bine, fie cum spui. Înseamnă că doar mi s-a părut mie. Mănânci desert, fata mea? Am cerut să se aducă o mulțime de cărți. Hai să citim împreună!

Sultana-mamă se gândea că ar fi de folos să și-o apropie și să se împrietenească cu Hurrem, ca să o iscodească. Trebuia să afle cât mai iute ce-i plăcea fetei, de ce se temea și cu ce calități îi subjugase fiul. După ce își termină desertul, Hurrem își linse degetele, apoi începu să cânte. Avea aerul că se simte în largul său. În vreme ce cânta, închidea ochii și surâdea. Cât despre sultana-mamă, trăia pentru prima oară frustrarea de a nu putea stăpâni și ține în frâu pe cineva. Era neputincioasă. Nu reușise să afle nimic despre cum îi subjugase fata asta fiul. Măcar dacă băiatul ei orbit și-ar fi dat seama! Oftă și se descotorosi de Hurrem:

— Hai, du-te, fata mea! Pregătește-te bine pentru la noapte! Zilele le aparțin bărbaților, iar nopțile, femeilor. Să nu uiți asta!

Făcând o plecăciune în fața sultanei-mamă, Hurrem își zise în sine ei: „Noaptea trăiesc doar morții, iar zilele sunt ale celor vii...” Când intră în odaia sa, se uită în dreapta și în stânga. Abia când fu sigură că nu o spiona nimeni se prăbuși chiar acolo unde se afla și începu să plângă. Trebuia să lăcrimeze și să-și verse otrava din suflet, căci, altfel, ochii aveau să i se înroșească și lumea și-ar fi dat seama că voia să plângă. Aici, până și plânsul cuiva i-ar fi stârnit pe pârători. Ar da fuga la sultan și i-ar zice: „Rusoaica plânge.” Iar sultanul ar fi alungat-o imediat, căci lui nu-i trebuia o cadână care să plângă, ci una care să râdă. Trebuia să fie atentă la lucrurile acestea. În locul țării ei, trebuia să accepte ca patrie-mamă acest imperiu așternut pe trei continente. Cel puțin așa trebuia să dea impresia. Sufletul încă îi aparținea ei înseși, dar trupul său era al sultanului... Nu știa dacă simțământul ei pentru Suleyman era de ură sau dacă se atașa de el. Detesta aceste ținuturi și felul în care fusese luată prizonieră. Dar ce ciudat! Îl îndrăgea pe stăpânitorul ținuturilor acelora și poate că se îndrăgostea de el...

Chiar ar fi fost cu putință să se lege de dușmanul ei prin iubire?

Suleyman Magnificul și Hurrem – o poveste de dragoste peste secole, ale cărei taine rămân ascunse în cotloanele aurite ale haremului imperial de altădată, plin de uneltiri otrăvite. Povestea care a cucerit inimile telespectatorilor de pretutindeni, prin serialul *Suleyman Magnificul*, este descrisă acum cu suspans și romantism oriental și în paginile romanului *Hurrem, marea iubire a lui Suleyman Magnificul*.

„Moscul meu, ambra mea, avuția mea, luna mea strălucitoare,
Prietena mea intimă, confidenta mea, sultana mea

între frumoase,

Lumea mea, bogăția mea, viața mea, vinul meu sfânt, raiul meu,
Primăvara mea, bucuria mea, ziua mea, trandafirul meu,
trandafirul meu zâmbitor.”

Scrisoare a lui Suleyman către Hurrem

„Ce fel de femeie era Hurrem, de-l lipsise pe sultan de restul frumuseților din lume? Răspunsul era simplu: o inimă sensibilă, un suflet nobil și o frumusețe atrăgătoare. Putea pierde tot imperiul, dar pe ea, niciodată. Hurrem îl iubea? Nu era sigur, dar Suleyman accepta orice, numai să-i fie mereu alături. Voia inima ei, sufletul ei, simțămintele ei și trupul ei zvelt. Se gândea că în campaniile dinainte nu petrecuse niciodată atât de mult timp departe de ea. Oare o făcuse în mod voit? Oare avusese temeri ascunse că este prea legat de Hurrem și voise să se țină departe o vreme? Nu știa. Iubirea pentru o femeie nu este cea mai mare spaimă, după cea față de Allah și de moarte?”

ERDEM SABİH ANILAN

ISBN: 978-973-135-839-0

9 789731 135839 0

www.grupulcorint.ro